

Mohla to být krásná rodinná večeře.
Kdyby nebyla poslední.

GRAND PRIX
FESTIVAL DE CANNES

Autor předlohy **JEAN-LUC LAGARCE**

JE TO JEN KONEC SVĚTA

Režie **XAVIER DOLAN**

**NATHALIE BAYE VINCENT CASSEL MARION COTILLARD
LÉA SEYDOUX GASPARD ULLIEL**

SEVILLE INTERNATIONAL, uvádí kanadsko-francouzskou koproduku SONS OF MANUAL, MK PRODUCTIONS, Financováno: TELEFILM CANADA, SODEC TAX CREDIT FOR QUEBEC FILM PRODUCTIONS, CANADIAN FILM OR VIDEO PRODUCTION TAX CREDIT, THE HAROLD GREENBERG FUND, RADIO-CANADA, koprodukováno: FRANCE 2 CINEMA, ve spolupráci s: QUEBECOR FUND SUPER ECRAN, se sítí: MY UNITY PRODUCTION, 120 FILMS, FRANCE TELEVISIONS, CANAL+, CINE+, „Je to jen konec světa“ podle divadelní předlohy JEAN-LUC LAGARCE, hereč: NATHALIE BAYE, VINCENT CASSEL, MARION COTILLARD, LÉA SEYDOUX, GASPARD ULLIEL, kamera: ANDRÉ TURPIN, hudba: GABRIEL YARED, výtvarník: COLOMBE RABY, střih: XAVIER DOLAN, vizuální efekty: ALCHEMY24, zvukový design a mix: SYLVAIN BRASSARD, produkce: NANCY GRANT, XAVIER DOLAN, SYLVAIN CORBEIL, NATHANAËL KARMITZ, ELISHA KARMITZ, MICHEL MERKT, výkonná produkce: PATRICK ROY, scénář a režie: XAVIER DOLAN

Partners:

PRESSKIT

JE TO JEN KONEC SVĚTA | Justa la fin du monde

Drama Francie / Kanada 2016
97 min

Režie: Xavier Dolan

Scénář: Xavier Dolan, Jean-Luc Lagarce

Kamera: André Turpin

Hudba: Gabriel Yared

Hrají: Nathalie Baye, Vincet Cassel, Marion Cotillard, Léa Seydoux, Gaspard Ulliel, Arthur Couillard, Stephan Dubeau.

Premiéra: 10. listopadu 2016

Distribuce ČR: Aerofilms

Více informací o filmu: www.aerofilms.cz/jetojenkonecsveta

PRESS KONTAKT:

Aerofilms | Radka Urbancová | radka.urbancova@aerofilms.cz | +420 774 483 165

Fotografie v tiskové kvalitě a další materiály ke stažení najdete na úložném systému aero.capsa.cz (přístupové údaje na vyžádání).

SYNOPSIS

Mladý úspěšný dramatik se po 12 letech prožitých ve velkoměstě vrací domů za rodinou, aby oznámil svou blížící se smrt. Svět kosmopolitního muže je však členům rodiny příliš vzdálený a nepředstavitelný, než aby mohlo dojít ke smíření a naplňujícímu prožití posledních společných chvil. Film mladého kanadského režiséra Xaviera Dolana si z festivalu v Cannes odnesl Velkou cenu poroty. Svěbytný Dolanův režijní styl doplňuje hvězdné herecké obsazení současné francouzské špičky – Marion Cotillard, Vincenta Cassela nebo L y Seydoux.

PROČ TENTO FILM

„Bilance tvorby režiséra Xaviera Dolana je pozoruhodná. Ve 27 letech má za sebou 6 celovečerních filmů a už od Imaginárních lásek, které jsme měli to potěšení distribuovat, sbírá s každým dalším filmem hromady cen na světových festivalech. Už samotný tenhle fakt je trochu provokace. Ani svým tvůrčím stylem ale Dolan nezůstává v klidném konvenčním rybníčku. Dekorativní a vysoce estetizující vizuální pojetí, důraz na emoce i důmyslné použití hudby ve filmu si už od počátku našlo své oddané fanoušky a zapřísáhlé odpůrce. Je jeho tvorba geniální, nebo jen lacině líbivá? Takové debaty se spustí s každým novým filmem. Film Je to jen konec světa v tomto ohledu dostal pověsti svého tvůrce. Po Cannes, kde v hlavní soutěži získal druhé nejvyšší ocenění festivalu, se všude bouřlivě diskutovalo hlavně o něm a publikum se rozdělilo na dva nesmiřitelné tábory. A to je vždycky dobré znamení.“

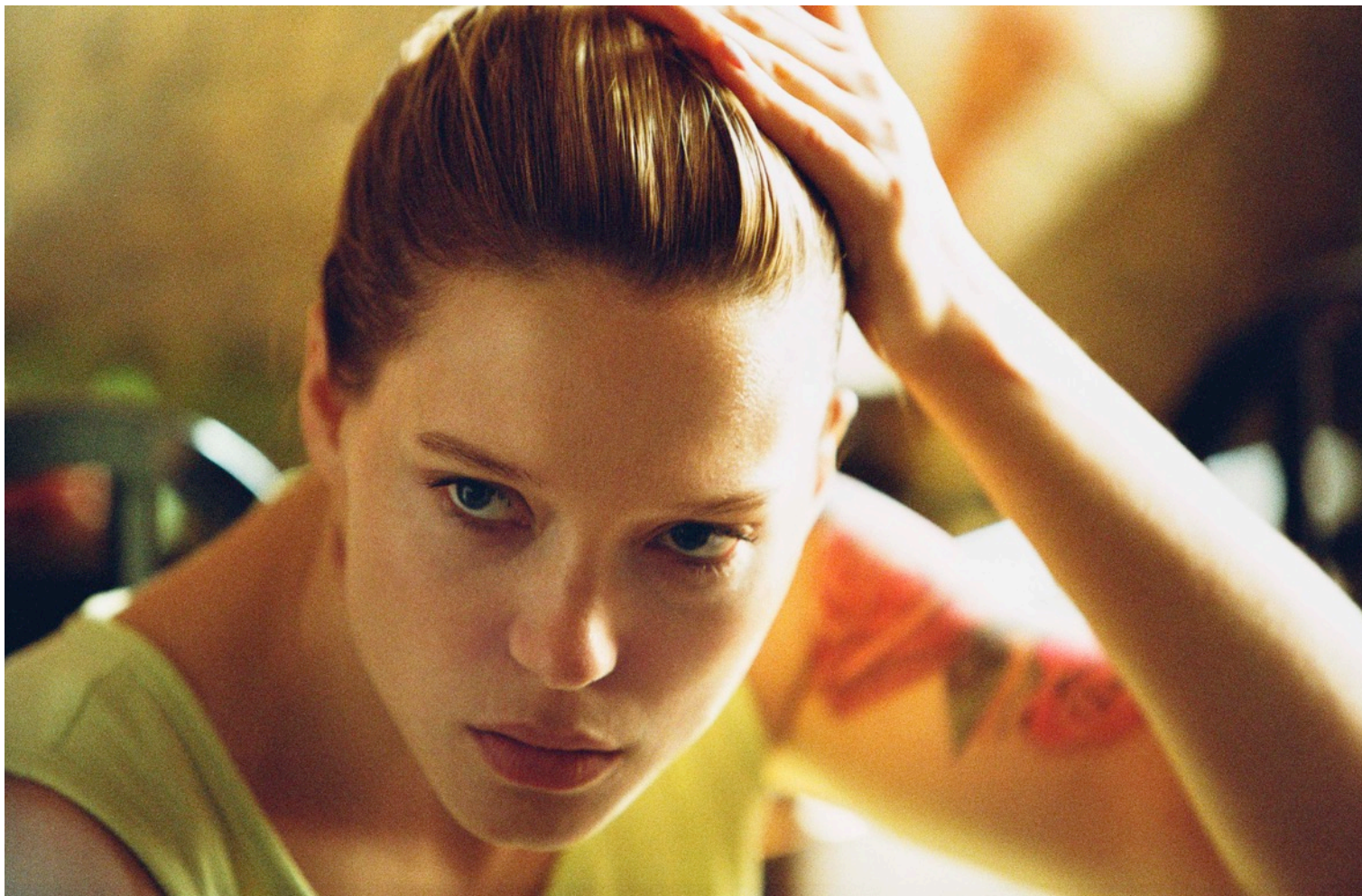
Radka Urbancová, Aerofilms

KOMENTÁŘ REŽISÉRA

Bylo to už někdy v roce 2010 nebo 2011, nepamatuji se přesně. Ale krátce po *Zabil jsem svou matku* jsem byl u Anne Dorval, seděl jsem uprostřed její neměnné kuchyně. Za ta léta se stala místem, které jsme nemohli vynechat a kde jsme vždycky skončili, abychom si povyprávěli, co je nového, svěřili se a sdíleli svá tajemství, prohlédli si fotky, četli si a ze všeho nejčastěji jen tak tiše seděli. Při nějaké takové chvíli se zmínila o úžasné hře, ve které hrála někdy na začátku 21. století. „Nikdy předtím jsem neměla příležitost říkat a hrát věci, které by byly takhle napsané, tak neuvěřitelně zvláštním autentickým jazykem,“ řekla mi. A ještě k tomu byla přesvědčená, že si tu hru prostě musím přečíst. Dokonce mi dala svůj vlastní scénář, tak jak byl, celý popsaný deset let před tím – s pokyny, poznámkami k pohybu po jevišti a kopou popisků po straně. Vzal jsem si ten veliký svazek vytištěný na nestandardně dlouhém formátu domů. Četba obnášela jistou důkladnost. Vlastně, navzdory Anniným slibům, mě to nijak extra nenadchlo. Abych byl upřímný, ta látka mi přišla dokonce dost nudná a k jazyku jsem pocítil téměř averzi. Kvůli jakémusi intelektuálnímu bloku jsem se nemohl vcítit do postav ani do příběhu a nepodařilo se mi pro tuhle hru, kterou má kamarádka tak hluboce obdivovala, nadchnout. Odložil jsem *Je to jen konec světa* stranou a s Anne jsme se o tom už nikdy pořádně nebavili.

O čtyři roky později, hned po *Mami!*, jsem se přistihl, že myslím na ten velký svazek s modrým přebalem, který mám v knihovně v obývacím pokoji – až na nejvyšší polici, samozřejmě. Byl tak vysoký, že výrazně převyšoval ostatní knihy, kterými byl obklopený, nadpis hrdě obnažený, jako by věděl, že nemůže být ignorován na věky. Začátkem léta jsem si *Je to jen konec světa* přečetl znovu, nebo spíš konečně přečetl. Někde kolem strany 6 jsem věděl, že to bude můj další film. A první, který jsem natočil jako muž. Konečně jsem porozuměl slovům, emocím, mlčení, váhání, nejistotě, srdceryvně reálným nedostatkům postav Jeana-Luca Lagarce. Na obranu jeho hry bych měl dodat, že když nad tím teď přemýšlím, nedal jsem jí tenkrát skutečnou šanci. Na svoji obranu bych měl dodat, že i kdybych se snažil sebevíc, myslím, že bych ji stejně nepochopil. Všechno chce svůj čas a Anne měla samozřejmě (zase) pravdu.

Adaptovat Lagarce

Když jsem začal svým kamarádům říkat, že jako další film natočím *Je to jen konec světa*, reagovali podivnou směsicí skepse a dobře míněné ustaranosti. Mimo jiné ze strany Anne nebo Serge Denoncourta a Pierra Bernarda, kteří oba na hře pracovali, když se uváděla v roce 2001 v Montrealu. To Anne na mě původně naléhala, abych si přečetl ten text – a teď ji cituji, který je mi šitý na míru, ale najednou proveditelnost mého projektu zpochybňovala. „*Jak zachováš Lagarceho jazyk?*“ ptala se mě. „*Právě díky němu je ta hra skutečně významná a jedinečná. Na druhou stranu si ale nemyslím, že se hodí do filmu. Jenže když tam nebude, proč potom Lagarceho adaptaci vůbec dělat?*“ To měla pravdu. Ale já jsem se jeho jazyku nechtěl vyhnout. Naopak. Bylo pro mě výzvou ho zachovat a pokud možno co nejvíce. Témata, která byla pro Lagarceho důležitá, emoce jednotlivých postav – hlasité i tiché, jejich nedokonalosti, osamělost, smutky, pocity méněcennosti... to vše se mě samozřejmě velmi blízce dotýkalo. A předpokládal jsem, že to tak budou cítit i ostatní. Ale ten jazyk, ten svébytný styl... to pro mě byla neznámá krajina. Bylo to tak... nové. Plné neohrabaností a netaktností, rozpaků a gramatických chyb... To, co by většina autorů, které znám, instinktivně proškrtala, všechna opakování a vše nadbytečné, to Lagarce zachoval a dokonce z toho udělal přednost. Jeho postavy, nervózní a bojácné, plavaly jako o život v rozvířeném moři slov, kde se každý pohled, každý dech klouzající mezi řádky stal – nebo by se stal – chvílí klidu, v níž herci pozastavili čas. Chtěl jsem, aby Lagarcova slova vyzněla tak, jak byla zamýšlena. Bez kompromisů. Jeho odkaz spočívá právě v těch formulacích a jejich prostřednictvím jeho dílo zachytilo naši dobu. Naředit je by znamenalo Lagarce bagatelizovat. A že by někdo ve filmu „cítil divadlo,“ mi bylo upřímně úplně jedno. Divadlo by mělo být ve filmech cítit. Copak to filmy nepotřebují?

TVŮRCI

Xavier Dolan

Režisér filmu

Od svých čtyř let účinkoval jako dětský herec v televizi i filmu. Velkou pozornost vzbudil již svým režijním debutem *Zabil jsem svou matku*, který dokončil v pouhých 20 letech. Snímek získal tři ceny na festivalu v Cannes v sekci Quinzaine des Réalisateurs a reprezentoval Kanadu na Oscarech. Velkého ohlasu na festivalech v Cannes a Benátkách dosáhly i jeho další snímky – *Imáginární lásky* (2010), *Laurence Anyways* (2012), *Tom na farmě* (2013) a *Mami!* (2014), za něž v Cannes obdržel cenu poroty. V současné době natáčí svůj první anglicky mluvený film *The Death and Life of John F. Donovan*, na kterém spolupracuje s Jessicou Chastain, Natalie Portman, Nicholasem Houlttem, Kitem Harringtonem a Susan Sarandon.

Marion Cotillard

Catherine

Narodila se v roce 1975 v Paříži. První významnou roli si zahrála v komedii Gérarda Pirése *Taxi* (1998). Následovaly snímky *Velká ryba* (2003), *Příliš dlouhé zásnuby* (2004) či *Dobry ročník* (2006). Celosvětový věhlas jí zajistila role ve snímku *Edith Piaf* (2007). Za ztvárnění legendární zpěvačky získala Oscara, Zlatý Glóbus, Cenu BAFTA a řadu dalších ocenění. Spolupracovala jak s nejslavnějšími hollywoodskými režiséry (Woody Allen, Christopher Nolan, Steven Soderbergh), tak s významnými osobnostmi francouzského filmu (bratři Dardennové, Jacques Audiard). Kromě Dolanova snímku *Je to jen konec světa* se v následujících měsících objeví ve válečném dramatu Roberta Zemeckise *Spojenci* a akčním snímku *Assassin's Creed*.

Gaspard Ulliel

Louis-Jean

Jako dítě si zahál v několika francouzských televizních show. Ve svých 17 letech se objevil ve filmu režiséra Michela Blanca *Líbejte se s kým je libo* (2002) a vysloužil si nominaci na Césara za nejslibnějšího mladého herce. Po boku Audrey Tatou zazářil ve válečné romanci *Příliš dlouhé zásnuby* (2004). Jeho první anglicky mluvenou rolí byl mladý Hannibal Lecter ve snímku *Hannibal - Zrození* (2007). V roce 2014 ztvárnil legendárního módního návrháře ve filmu *Saint Laurent*.

Léa Seydoux

Suzanne

Svoji hereckou kariéru započala v roce 2006, kdy si zahrála jednu z hlavních rolí v komedii *Posedlé tancem*. Za ztvárnění středoškolačky Junie ve snímku *Krásná Junie* (2008) získala svoji první nominaci na cenu César. Následovaly role ve snímcích *Hanební pancharti* (2009) či *Půlnoc v Paříži* (2010). Průlomem v její kariéře byl snímek *Život Adele* (2013), ve kterém ztvárnila Emmu, osudovou lásku hlavní hrdinky. Film si odnesl Zlatou palmu z festivalu v Cannes. V posledních letech se Léa Seydoux objevila například ve snímku Wese Andersona *Grandhotel Budapešť* (2014), či bondovce *Spectre* (2015).

Vincent Cassel

Antoine

Mezi nejvýznamnější filmy z počátku jeho kariéry patří drama *Nenávist* (1996) či *Královna Alžběta* (1998). V roce 2000 ztvárnil policistu Maxe Kerkeriana ve slavném thrilleru *Purpurové řeky*. Následovala spolupráce s režisérem Gasparem Noem (*Zvrácený*), Davidem Cronenbergem (*Východní přísliby, Nebezpečná metoda*) či Darrenem Aronofskym (*Černá labuť*). Za roli slavného zločince Jacquesa Mesrineho ve filmech *Veřejný nepřítel č. 1* a *Veřejný nepřítel č. 1: Epilog* získal Césara.

ZE ZAHRANIČNÍCH OHLASŮ

„Klaustrofobní rodinnou atmosféru se málokomu podařilo vystihnout tak dokonale. Brilantní, stylizovaná, až halucinogenní výpověď o nefunkční rodině.“ [The Guardian](#)

„V tomto přesvědčivě natočeném snímku září herci, kteří patří k tomu nejlepšímu, co může moderní francouzská kinematografie nabídnout.“ [Indiewire](#)

„Ten film mě nadchnul. Všemi v porotě pohnul, dojal nás. Od začátku byl cítit Dolanův velmi specifický režisérský rukopis.“ oscarový režisér László Nemes na tiskové konferenci MFF Cannes 2016, kde film získal Velkou cenu poroty.